

Naturen

Den ultimative mester i udenomsparlamentarisk [aktivisme](#), et forbillede for vore strejkende skolebørn

Greta Thunbergs optræden i Polen under cop-24 og under magtelitens møde i Davos jan. 2019 er ikonisk. Hun har dannet forbillede for mange skolebørn, som for alvor har forstået, at mennesket har fuld fart mod at ødelægge sine livsbetingelser.

Hendes stemme afslører magtelitens pladderoptimisme lige så ubehageligt, som naturen er grusomt uparlamentarisk og uhyggeligt konsekvent som menneskets opdrager.

Naturen

Naturen hæver sig i sin oprindelige form over samfundets skrevne såvel som uskrevne love. Den er fri af moral, påstandens tvivlsomme karakter, for den påstår ingenting, gør sig ingen illusioner om fx privatlivsfred.

Mennesket vrider sig kognitivt under dens love, fordi det kun behersker deres formulering, ikke lovene selv, og må adlyde dem i sit forsøg på at beherske sig selv og alt andet.

Naturen selv bruger ikke magt. Den "er bare", også magten med dens iboende afmagt, lovene, der ikke kan formuleres tilfredsstillende, udtømmende for sit barn, der vil hæve sig over naturen.

Magtens natur, [magtens væsen](#), bestemmer bag om ryggen på magthavere ved at lade dem rådne op under sin lov, afsløret som afmægtige magthavere. Billedet på det viser Hitler i sin bunker under Berlins ruiner, men omfatter (og bestemmer over) os alle, så snart vi bruger magt.

Det er ikke naturen, der ændrer sig med menneskets formuleringer af dens love, den er bare med helt ud i den yderste afsløring af beskrivelserne af sig selv og alt andet.

Menneskets natur vs naturens menneske

Forskellen mellem menneske og natur er og går i sig selv, hvis naturen i mennesket driver det ud i det kollektive selvmord.

I sidste ende er det naturen selv, der afslører sig i menneskets for tiden ret udbredte og åbenlyst paradoksale overlevelsesforsøg.

Når mennesket i overensstemmelse med naturens love har smadret sine livsbetingelser, så har naturen med sit menneske også taget moralen, videnskaben, retssystemet til sig igen, dvs. opløst forudsætningen for at kunne skelne mellem ret og uret, sandt og falskt, dit og mit.

Ingen uret er sket ved at en skabning gør det skabte uskabt igen.

Det er kun dens skabning, dvs. mennesket selv, der er i stand til at bilde sig ind, at det er her med nødvendighed og at det har ret til at være her.

Vi, de fremmeste!

Mennesket er i overensstemmelse med sin egen indre nødvendighed, når det i frihedens og det økonomiske fremskridts navn smadrer klimaet med privatbilisme, charterrejser, forbruger uhæmmet af kød, fossile brændsler, og beslaglægger landområder, hav osv. til egne snævre formål.

Vi er her til lands nogle af de fremmeste ud i kunsten at smadre denne planets livsbetingelser.

Den danske materialeanvendelse i 2017 var 139,5 millioner tons (svarer til cirka 25 tons pr. dansker pr. år!). Heraf var de største materialestrømme;

- ca. 42 millioner tons biomasse - til især husdyrfoder, energi og fødevarer
- 69 millioner tons ikke-metalliske mineraler - dvs. sten og grus til bygge- og anlægsaktiviteter
- knapt 27 millioner tons fossil ressourcer - størstedelen kul, olie og naturgas og en mindre del plast og produkter heraf.

Danmarks liberale statsminister taler falskt om at ville klimasagen, for når sagvidenskaben viser, at hans regering faktisk reducerer indsatsen for at imødegå problemet, så fyrer han og hans stab den videnskabelige budbringer i stedet for at gøre noget ved problemet. Således udfolder det sande liberale demokrati sin natur.

Det stod ingen steder skrevet, at mennesket skulle være her før det selv skrev det. Det er her ikke med nødvendighed, sådan som det bilder sig ind med en mangfoldighed af henvisningerne til sine egne religiøse og ideologiske skabelsesberetninger.

Naturen er fuldstændigt iskold i røven over for sin skabning, helt modsat menneskets egen gud, der er skabt i dets billede, fordi det har brug for kærlighed.

Det er ikke kognitiv udmærkelse, viden eller intellektuel integritet der manifesterer sig, når homo sapiens smadrer alt for sig selv i privatbilismens, den private ejendomsrets, den økonomiske rationalitets og menneskerettighedernes hellige navn.

Når det internationale samfund tillader det, så er det i overensstemmelse med det internationale samfunds natur/nødvendighed at underminere sin frihed/livet.

Mennesket agerer i overensstemmelse med sin egen nødvendighed, når det i frihedens navn tillader sig at smadre sine egne og andre skrøbelige livsformers eksistensbetingelser.

Det tilhører derfor den sidste store fortælling, at skaberen, naturen, var parat til at tage sit barn til sig igen, at forskellen mellem godt og ondt, dit og mit, fornuft og ufornuft, frihed og nødvendighed kunne gå i sig selv igen, sammen med anden human semantik.

Barn af naturen

Som barn af naturen har jeg lært at se på mig selv og resten af menneskeheden som en tilfældighed, opstået i et iskoldt univers på en tilfældig lille blå planet.

De livsbetingelser, som jeg overtog her på planeten, ville, hvis det ikke havde været på grund af mennesket selv, have gjort det muligt, at fortsætte livet ca. 500 000 000 år endnu. Det er den tid, solen og planeten ville kunne holde den gående, hvis mennesket var skruet samme til det.

Sandsynligheden, for at mennesket når at udnytte dette potentiale, skal vurderes på baggrund af menneskehedens egen konstitution.

Når jeg cykler langs vejene, ser ansigterne i bilerne, læser nyhederne fra alverdens medier på spansk, tysk, engelsk og dansk, hører statsministerens nytårstale og om økonomernes vækstprognoser, så kører det som konstant akkompagnement i baggrunden af mit erfaringsfelt, at disse udtryk tilhører en livsform, der har fuld fart mod sin egen selvdestruktion, pakket ind i højlydt jubel og tilbudelse af retten til sin ejendom, forbrug og økonomisk vækst.

Det store selvbedrag

Cop24 er det internationale samfunds sidste i rækken af forsøg på at få det til at se ud, som om menneskeheden ville gøre noget ved problemet, global opvarmning. Bedraget virker.

Processen, som Cop1-24 er led i, handler primært om, at enigheden alverdens nationer imellem fungerer som betingelse for handling på problemet.

Kravet om enighed står på den måde i vejen for, at der sker noget, for så længe alle har vetoret, er kravet om enighed udelukket, og alle kan henvise til alle andre med undskyldningen om ikke selv at ændre den livsstil, der underminerer de globale livsbetingelser. "For hvad hjælper det", siger man, "at jeg gør noget, når ingen andre gør noget"!

Konklusionen og resultatet af denne såkaldte demokratiske position, hvor alle gemmer sig bag alle, er, set ud fra en overordnet position, der anerkender problemets omfang, at der må handles på trods af kravet om enighed, at der må handles på alle niveauer og at det vil betyde konflikt mellem dem der handler på det og dem der ikke gør det.

Det er "den ubekvemme sandhed", som konsensusteoretikeren Al Gore ikke vil stå ved, modtageren af Nobels fredspris 2008 på baggrund af foredragsrækken; "En ubekvem sandhed".

Både FN-sporet såvel som alle klimaskeptikerne er problemet ligesom al den påtagede dumhed, vi møder i os selv og omkring os.

Ingen vej uden om, hvis...

Verden må dele sig mellem dem, der kan og vil bevare livsbetingelserne, og dem der fucker det hele op. Realitetens konflikt må blive til konfliktens realitet, med alt hvad det inkluderer af grimme ting, også gensidig og nødvendig "klimabashing" på fundamentalt plan.

Individer, nationer, virksomheder og medier må dele sig op mellem dem, der virkelig handler på problemet og dem der ér problemet, hvis problemet skal løses.

[Mennesket](#) er i konflikt med sine livsbetingelser, takket være en selvdestruktiv livsstil, og kampen om livets betingelser er allerede en realitet.

Min cykel er en [elektrisk Outlaw 1200](#), og som naturens barn føler jeg mig hævet over loven på den gode måde. Bilisme, charterferier, kødspisning, forbrug, dumhed, religion, politik, æstetik m.m. bliver først en isoleret privat sag den dag bilisten, den ferierejsende, kødspiseren, forbrugeren, idioten, den troende, politikeren og æstetikerne hver især har fået sin egen planet. Indtil da er de fjenden af livet, min natur.

Som socialt væsen møder man først for alvor det sociale i det øjeblik, hvor man eksplicit distancerer sig fra det. Indtil det øjeblik, hvor man eksplicit hæver sig over for og i modsætning til samfundets love, dvs. modsiger den selvdestruktive sociale adfærd, livsstil, er man anonym og accepteret inden for den normale og udbredte selvdestruktive sociale livspraksis. Først når man bryder normen, den normale selvdestruktive praksis, og kalder den ved navn med en udenomsparlamentarisk legitim handling, bliver man genstand for samfundets opmærksomhed, forargelse!

Det har jeg personligt forstået for mange år siden, måske mere i teorien end på kroppen.

På det sidste er jeg begyndt at fortælle mine nærmeste, at de kan stikke deres biler, charterrejser, overdrevne kødspisning og generelle overforbrug af ting, energi, livsrum osv. op i røven. Men der, hvor det for alvor gør forskel, det er præcist der, hvor mine nærmeste har

forstået, at jeg går selv, at jeg er et forbillede en selvstændig dvs. autonom faktor i forhold til det, som de er.

Jeg er selvforsørgende.

Jeg betaler skat.

Jeg har ikke bil.

Jeg står ikke med hatten i hånden, og jeg beder ikke om hjælp fra et selvdestruktivt samfund.

Min fuckfinger er derfor ekstremt belastende for de selvvede segmenter, der ikke kan leve uden fortællingen om, at deres ekstreme overforbrug er løsningen på alle de problemer, som man skaber.

Kravet om at opføre sig ordentligt og tale pænt om det grimme er en del af censuren, forbudet mod at beskrive den praksis, som den herskende politiske orden står for. Medierne er en del af denne orden, og de får penge for ikke at anfægte det bæredygtige i den praksis, som de er forlængelsen af.

Vi skal ikke have borgerløn, fordi det umyndiggør de mennesker, som lever på lavt forbrug i overensstemmelse med det nødvendige hensyn til vore livsbetingelser.

Vi skal have et andet skattesystem, som straffer overforbrug, dvs. en skattefri bundgrænse på ca. 100 000 kr. her til lands, kombineret med brandbeskatning på overforbruget hos de økonomisk højtflyvende, der netop ikke er samfundsbærende med deres overforbrug.

Alle, som har et ikke bæredygtigt forbrug, skal straffes, forhindres i at fortsætte ødelæggelsen af vore livsbetingelser.

Det vil føre til et bæredygtigt samfund.

Alt andet er blændværk, tilbagelænet selvfed og falsk godhed.

Samtlige politiske partier lever på og af at tvinge folk ind i hamsterhjulet. Det sker effektivt med et skattesystem, som forlanger af folk, at de skal producere mere end det dobbelte af, hvad de har brug for.

Konflikten er en realitet, hvis du vil det!

(Frit efter John Lennon 1971; "War is over, if you want it")

Konflikten, som socialt system, er det eneste, som er i stand til at mobilisere den mentale energi, der skal til for at ændre på den katastrofale udvikling.

De etablerede ideologiske modsætningsforhold forsøger at bevare patentet på konfliktens dynamik, hvor identitetspolitiken er grundindholdet, noget der igen domineres af gammelkendte nationale, religiøse, forbrugeristiske og racebetingede former for selvforståelse.

Den virkelige store konflikt handler om, at menneskeheden ikke lever i overensstemmelse med de naturligt givne livsbetingelser. Men den gemmes væk i de kunstige, dvs. identitetspolitiske former for identificering, fordi disse små konflikter er nemmere at have med at gøre.

Hvis menneskeheden skal tage sin chance, så må de mange identificere sig over distinktionen mellem dem, der lever et liv i overensstemmelse med livets naturlige betingelser og alle de andre, som har fuld fart mod at smadre det hele. Inden for denne selvforståelse må de onde identificeres med charterturister, kødspisere, storforbrugere, bilister, etc.

Cand. phil. Steen Ole Rasmussen, 1/2 2019
Odense